

Sygnatura akt III RC 64/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ż., dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Żaganiu III Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: Prezes SR Andżelika Suwalska

Protokolant: Karolina Staszewska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 r. w Żaganiu

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko małoletnim K. T. (1), K. T. (2)

reprezentowanym przez matkę M. G.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

w okresie od dnia 05.02.2017 roku do dnia 26.03.2017 roku.

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda M. T. na rzecz małoletnich pozwanych K. T. (1) i K. T. (1) kwotę 270,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III RC.64/17

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2017 roku do Sądu Rejonowego w Żaganiu wpłynął pozew M. T. przeciwko małoletnim pozwany K. T. (1) i K. T. (2), w którym powód domagał się ustalenia, że jego obowiązek alimentacyjny wobec małoletnich pozwanych, wynikający z ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Żaganiu w dniu 22 października 2015 roku, w sprawie III RC.403/15, w kwocie łącznej 600,00 złotych miesięcznie, ustał z dniem 5 lutego 2017 roku.

W uzasadnieniu pozwu, powód podniósł, że matka małoletnich pozwanych M. G., od dnia 5 lutego 2017 roku, przebywa za granicą, nie sprawuje pieczy nad dziećmi, a środki z alimentów i świadczeń, które otrzymuje z Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w Ż. przeznaczają na własne potrzeby, a nie na dzieci.

Na rozprawie, w dniu 28 marca 2017 roku, powód sprecyzował żądanie pozwu i stwierdził, iż domaga się ustalenia, że jego obowiązek alimentacyjny wobec małoletnich pozwanych wygasł w okresie od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 26 marca 2017 roku, albowiem w tym właśnie okresie sprawował on opiekę nad swoimi małoletnimi dziećmi, a przedstawicielka ustawowa małoletnich przebywa za granicą. Jednocześnie, powód podniósł, że w tym okresie to właśnie on utrzymywał dzieci i zabezpieczał ich potrzeby, a zatem, winien być zwolniony z łożenia świadczeń alimentacyjnych oraz powinien otrzymać zwrot świadczeń wychowawczych, tzw. 500+, które matka dzieci w tym czasie pobrała. M. T. przyznał także, że matka małoletnich zwróciła mu 600,00 złotych tytułem alimentów za miesiąc marzec 2017 roku oraz że wiedział, iż wyjeżdża ona do pracy za granicę oraz na jaki czas, aby zarobić na sfinansowanie uroczystości komunijnych dla młodszego syna. Ponadto, powód przyznał, że matka małoletnich pozostawiła artykuły żywnościowe dla dzieci, a przez tydzień ferii zimowych w lutym, małoletni pozwani przebywa u swojego przyrodniego

brata w Z. i to on wówczas ponosił koszty ich utrzymania. Poza tym, małoletni pozwani korzystają z obiadów na terenie szkoły (k.29-29v).

Przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych M. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Na rozprawie, w dniu 28 marca 2017 roku, podała, że wyjechała do pracy w Niemczech na czas określony od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 26 marca 2017 roku w celu podreperowania budżetu domowego w związku z komunią młodszego syna oraz koniecznością zakupu opału. Podała również, że przed wyjazdem zakupiła środki żywnościowe oraz pozostawiła gotowe przetwory, które powód miał przeznaczyć na sporządzenie posiłków dla synów. Potwierdziła również, że synowie przebywali w okresie od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 12 lutego 2017 roku u swojego brata i pozostawali w tych dniach na jego utrzymaniu. Matka małoletnich oświadczyła także, że kwotę 600,00 złotych tytułem świadczeń alimentacyjnych zwróciła powodowi, natomiast nie przekazała mu zasiłków, które w tym okresie otrzymała na dzieci, albowiem świadczenia te zostaną przeznaczone na ich potrzeby. M. G. podkreśliła również, że powód zamieszkuje w jej mieszkaniu i nie chce się z niego wyprowadzić, w toku jest postępowanie o eksmisję, nie dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania i rachunków, a dodatkowo często spożywa alkohol i pod jego wpływem wywołuje awantury domowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Małoletni pozwany K. T. (2) urodził się w dniu (...) w Z., zaś małoletni pozwany K. T. (1) urodził się w dniu (...) w Z.. W tym czasie, matka małoletnich M. G. pozostawała w związku małżeńskim, dlatego też wyrokami Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 15 sierpnia 2006 roku (III RC.320/06) oraz z dnia 4 lipca 2008 roku (III RC.199/08) ojcostwo męża matki zostało zaprzeczone. Oświadczeniami, złożonymi przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w Z., odpowiednio z dnia 5 października 2006 roku i z dnia 29 grudnia 2009 roku, powód M. T. uznał małoletnich pozwanych za swoje dzieci.

Dowód:

- odpisy zupełnych aktów urodzenia małoletnich pozwanych (k.5,6 akt III RC.403/15).

W dniu 18 września 2015 roku, M. G. złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez powoda M. T., polegającego na znęcaniu się nad nią. W rodzinie została założona Niebieska Karta. Postanowieniem, z dnia 4 listopada 2015 roku, postępowanie w sprawie zostało umorzone wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W wyniku złożonego przez pokrzywdzoną zażalenie na powyższe postanowienie, Sąd Rejonowy w Żaganiu, postanowieniem, z dnia 22 stycznia 2016 roku, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Dowód:

- zawiadomienie z dnia 18.09.2015 roku (k.1-2 akt PR w Ż. 1 Ds.1019/15),

- postanowienie z dnia 4.11.2015 roku (k.37 akt PR w Ż. 1 Ds.1019/15),

- postanowienie SR w Żaganiu z dnia 22.01.2016 roku (k.47-48 akt PR w Ż. 1 Ds.1019/15).

W dniu 22 października 2015 roku, przed Sądem Rejonowym w Żaganiu, w sprawie III RC.403/15, powód M. T. i przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych M. G. zawarli ugodę na mocy której powód zobowiązał się łożyć tytułem świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletnich dzieci K. T. (2) i K. T. (1) kwoty po 300,00 złotych miesięcznie na każdego z nich, łącznie 600,00 złotych miesięcznie, płatne do dnia 30 każdego miesiąca, poczynając od dnia 1 października 2015 roku.

W tym czasie, matka małoletnich była zarejestrowana jako osoba bezrobotna i pobierała zasiłek dla osób bezrobotnych, a powód M. T. nie wyraził chęci przedłużenia umowy o pracę, której okres zawarcia upłynął w dniu 9 października 2015 roku i również zarejestrował się jako osoba bezrobotna. Z tytułu wykonywania pracy, powód osiągał zarobki w wysokości średnio 1.711,12 złotych brutto miesięcznie.

Dowód:

- protokół rozprawy z dnia 22.10.2015 roku (k.25-25v akt III RC.403/15),
- zaświadczenie PUP w Ż. z dnia 28.09.2015 roku (k.4 akt III RC.403/15),
- zaświadczenie PUP w Ż. z dnia 16.10.2015 roku (k.10 akt III RC.403/15),
- świadectwo pracy i zaświadczenie o zarobkach z dnia 7.10.2015 roku (k.11-12 akt III RC.403/15).

W dniu 4 listopada 2015 roku, przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych M. G. złożyła do komornika sądowego wniosek o egzekucję alimentów na rzecz małoletnich pozwanych.

Komornik egzekwuje z miesięcznego wynagrodzenia powoda kwotę 668,34 złote. Powód obecnie jest zatrudniony w PPHU (...) do dnia 1 listopada 2017 roku.

Dowód:

- wniosek egzekucyjny z dnia 4.11.2015 roku (k.1 akt Kmp.18/15),
- zaświadczenie z dnia 23.11.2015 roku (k.9,10 akt Kmp.18/15).

Postanowieniem, z dnia 1 grudnia 2015 roku, w sprawie I. N..760/15, Sąd Rejonowy w Żaganiu ograniczył powodowi M. T. i matce małoletnich M. G. władzę rodzicielską nad małoletnimi dziećmi K. T. (1) i K. T. (2) przez nadzór kuratora sądowego. Powodem ingerencji Sądu w wykonywanie władzy rodzicielskiej były awantury domowe i konflikt pomiędzy rodzicami. Sytuacja wychowawcza małoletnich nie uległa zmianie od tego czasu, albowiem strony nadal zamieszkują wspólnie. Rodzina została skierowana na badania do (...) w Z..

Dowód:

- postanowienie SR w Żaganiu z dnia 1.12.2015 roku (akta Opm.119/15).

W dniu 10 marca 2016 roku, do Sądu Rejonowego w Żaganiu wpłynął pozew przedstawicielki ustawowej małoletnich pozwanych M. G., w którym wnosi o eksmisję powoda M. T. z jej lokalu mieszkalnego w G. 5. Nieruchomość powyższą otrzymała ona w drodze umowy darowizny od matki w 1999 roku.

Dowód:

- pozew z dnia 1.03.2016 roku (k.2-3 akt I C.270/16),
- umowa darowizny z dnia 6.06.1999 roku (k.5-5v akt I C.270/16).

W dniu 4 lipca 2016 roku, matka małoletnich pozwanych M. G. ponownie złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art.207§1 kk przez jej byłego konkubenta M. T.. Postanowieniem, z dnia 6 lipca 2016 roku, umorzono postępowanie w tej sprawie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Postanowieniem, z dnia 23 listopada 2016 roku, Sąd Rejonowy w Żaganiu utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Dowód:

- zawiadomienie z dnia 4.07.2016 roku (k.1-2 akt PR w Ż. 2 Ds.835.2016),
- postanowienie z dnia 6.11.2016 roku (k.40 akt PR w Ż. 2 Ds.835.2016),
- postanowienie SR w Żaganiu z dnia 23.11.2016 roku (k.52-52v akt PR w Ż. 2 Ds.835.2016).

Pismem, z dnia 8 lutego 2017 roku, pełnomocnik matki małoletnich pozwanych poinformowała powoda M. T. o fakcie wyjazdu matki dzieci do pracy, jak również o obowiązku rodzica w zapewnieniu dzieciom utrzymania, jak i wykonywania pieczy. O wyjeździe M. G. zostały poinformowane instytucje takie jak Gminny Ośrodek Pomocy (...) w Ż., Szkoła Podstawowa małoletnich oraz kurator sprawujący nadzór nad wykonywaniem władzy rodzicielskiej przez strony.

Dowód:

- zawiadomienia z dnia 27.01.2017 roku (k.18-20),
- pismo do powoda z dnia 8.02.2017 roku (k.17-17v).

Przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych pracowała w szklarni na terenie Niemiec w okresie od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 26 marca 2017 roku. Do pracy wyjechała w celu poprawy warunków bytowych rodziny z uwagi na zbliżającą się uroczystość komunii świętej młodszego syna i konieczność zakupu opału. W tym okresie, chłopcy przebywali pod opieką powoda M. T. za wyjątkiem tygodnia ferii zimowych od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 12 lutego 2017 roku, kiedy to przebywali u swojego przyrodniego brata w Z. i na którego utrzymaniu w tym czasie pozostawali.

Małoletni pozwani w szkole korzystają z obiadów.

Przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych, przed wyjazdem, zaopatrzyła synów w produkty żywnościowe, zakupiła artykuły spożywcze, jak również przygotowała przetwory, które pozostawiła dla dzieci w zamrażarce i lodówce. Zabezpieczyła również opał na ten czas. Opłaciła także rachunki za media po powrocie z Niemiec.

Powód M. T., z uwagi na konflikt z byłą partnerką, nie wykorzystał przygotowanych i zakupionych przez nią produktów dla małoletnich dzieci i sam chłopców w tym czasie utrzymywał. Ponadto, zgłosił się on do Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w Ż. w celu przekserowania wypłaty świadczenia wychowawczego na synów na jego rzecz. Domagał się również od matki małoletnich zwrotu świadczeń alimentacyjnych za okres pobytu matki małoletnich za granicą. W efekcie, przedstawicielka ustawowa małoletnich zwróciła powodowi kwotę 600,00 złotych tytułem alimentów (przelew z dnia 27 lutego 2017 roku), natomiast nie przekazała mu świadczeń, które uzyskała na dzieci jako świadczenia wychowawcze.

Dowód:

- dowód przelewu z dnia 27.02.2017 roku (k.43),
- zeznania powoda M. T. (k.44v),
- zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich pozwanych M. G. (k.44v-45).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne, należało oddalić w całości.

Zgodnie z treścią art.128 kro, obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Obowiązek alimentacyjny obejmuje zatem, dostarczanie środków utrzymania i środków wychowania. Pod pojęciem dostarczania środków utrzymania należy rozumieć zaspokajanie normalnych, bieżących potrzeb uprawnionego w postaci pożywienia, ubrania, mieszkania, opału, niezbędnych przedmiotów umożliwiających przebywanie w środowisku i rodzinie. Dostarczanie środków wychowania obejmuje natomiast, powinność starań o zdrowie uprawnionego, o jego rozwój fizyczny i umysłowy, stworzenie możliwości zdobycia wykształcenia, zapewnienie dostępu do dóbr kultury. Środki utrzymania i środki wychowania służą temu samemu celowi, a mianowicie zaspokajaniu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego (tak Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy z komentarzem pod red. K. Piaseckiego, W-wa 2002, s.768).

Zgodnie zaś, z treścią art.135§1 kro, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (§2 art.135 kro). Zgodnie, z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1980 roku (III CRN 107/80, LEX nr 8245), „W sprawach o alimenty sąd ma obowiązek dokładnego i wnikliwego ustalenia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentowania oraz możliwości ich zaspokojenia przez zobowiązanych”.

Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy zatem, z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia "usprawiedliwione potrzeby" oraz "możliwości zarobkowe i majątkowe" zostały szczegółowo omówione w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60). W uchwale tej stwierdzono między innymi: "Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako objaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art.96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Będzie to mieć wpływ na rozstrzygnięcie, w jakiej mierze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego będą wzięte pod uwagę przy oznaczaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby należy już tylko do osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji". Powyższą tezę potwierdza także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2001 roku (II CKN 40/99, LEX nr 52373), w którym stwierdza, iż wykładni art.133§1 kro należy dokonywać w nawiązaniu do art.96 tej ustawy, który nakłada na rodziców obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka oraz należyte przygotowanie go do pracy zawodowej.

Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku.

Podsumowując, należy podkreślić, iż górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art.135§1 k.r.o.), choćby nawet nie zostały w tych granicach pokryte wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji (tak też wyrok SN z dnia 20.01.1972 r., III CRN 470/71, LEX nr 7052).

W przedmiotowej sprawie, powód M. T. wniósł o ustalenie, że jego obowiązek alimentacyjny w stosunku do małoletnich pozwanych K. T. (2) i K. T. (1) ustał w okresie od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 26 marca 2017 roku, albowiem w tym czasie samodzielnie utrzymywał małoletnich pozwanych z powodu pobytu matki dzieci w celach zarobkowych za granicą.

Bezspornym jest to, że na powódzie ciąży obowiązek alimentacyjny w wysokości 600,00 złotych miesięcznie, wynikający z ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Żaganiu w dniu 22 października 2015 roku, w sprawie III RC.403/15. Zgodnie zaś, z treścią art.138 kro, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Omawianym w tym przepisie zagadnieniem zajął się między innymi Sąd Najwyższy w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej w dniu 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60) w punkcie VII, w którym stwierdził, że „Potrzeby uprawnionego oraz możliwości zobowiązanego ulegają zmianie; tym samym może ulegać zmianie wysokość alimentów. Dlatego w razie zmiany stosunków zarówno uprawniony, jak i zobowiązany mogą żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego (art.138 k.r.o.). Zmiana stosunków może prowadzić do uchylecia obowiązku alimentacyjnego bądź do podwyższenia lub obniżenia alimentów. Obowiązek alimentacyjny wygasa wtedy, gdy uprawniony uzyska zdolność do samodzielnego utrzymania (art.133§1 k.r.o.)”.

Zgodnie z treścią art.133§1 kro, rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Czas trwania obowiązku alimentacyjnego rodziców względem dziecka nie został przez ustawodawcę ograniczony jakimkolwiek terminem, a jedyną okolicznością, od której zależy ustanie tego obowiązku, jest to, czy dziecko może utrzymać się samodzielnie. Dziecko, które nie tylko osiągnęło pełnoletniość, ale zdobyło także wykształcenie umożliwiające podjęcie pracy zawodowej, pozwalającej na samodzielne utrzymanie, nie traci uprawnień do alimentów, jeżeli np. chce kontynuować naukę i zamiar ten znajduje usprawiedliwienie w dotychczas osiągniętych wynikach w nauce. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 listopada 1997 roku (III CKN 257/97, OSNC 1998, nr 4, poz.70) „przy orzekaniu o obowiązku alimentacyjnym rodziców wobec dzieci, które osiągnęły pełnoletniość, brać należy także pod uwagę, czy wykazują one chęć dalszej nauki oraz czy ich osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie przez nie nauki.” Ponadto, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 1998 roku (I CKN 499/97, nie publ.) stwierdził, iż „nawet zdobycie dwóch zawodów przez dziecko nie zwalnia rodziców od obowiązku świadczenia alimentów, jeżeli taki uprawniony podejmuje studia. Wykładnia art.133§1 kro nie może bowiem pozostawać w oderwaniu od art.94 kro, który nakłada na rodziców obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień. Jest przy tym oczywiste, że jedynie efektywne studiowanie pozwala uprawnionemu liczyć na alimentowanie go.”

W przedmiotowej sprawie, bezspornym jest to, że małoletni pozwani nadal, zgodnie z wyżej cytowanymi przepisami, wymagają alimentowania ze strony obojga rodziców. Ponadto, na rodzicach ciąży obowiązek zapewnienia im odpowiednich warunków życiowych, utrzymania i dbania o ich psychiczny i fizyczny rozwój. Obowiązek ten ciąży zarówno na powódzie, jak i matce małoletnich. Rodzice małoletnich zamieszkują w jednym mieszkaniu, pozostają obecnie w sytuacji konfliktowej, oboje mają ograniczoną władzę rodzicielską przez nadzór kuratora sądowego. Okoliczności powyższe nie zwalniają jednakże żadnego z rodziców od obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci. Co więcej, na każdym z nich ciąży również obowiązki wynikające z wykonywania władzy rodzicielskiej nad dziećmi. Fakt, że matka małoletnich przebywała okresowo w pracy na terenie Niemiec, o czym zresztą powód został poinformowany, nie powoduje w żaden sposób ograniczenia rodzicielskich obowiązków powoda, który w tym czasie winien sprawować pieczę nad małoletnimi synami oraz zaspokajać wszystkie ich niezbędne potrzeby. Pobyt matki za granicą nie zwalnia powoda od obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci, albowiem nie są one w stanie samodzielnie się utrzymać, a zatem, nie zostały spełnione jakiegokolwiek przesłanki z art.133 kro w zw. z art.138 kro, które dawałyby Sądowi podstawę do ustalenia, że obowiązek alimentacyjny powoda w żądanym okresie, czyli od dnia 5 lutego 2017 roku do dnia 26 marca 2017 roku, ustał.

Powód M. T. przyznał, że przed wyjazdem matka małoletnich zaopatrzyła dzieci w produkty żywnościowe, zakupiła produkty spożywcze oraz przygotowała przetwory, zapewniła dzieciom opał i opłaciła rachunki za media. Dodatkowo potwierdził, że dzieci spożywają obiady w szkole, a także to, że we wspomnianym powyżej okresie, małoletni synowie przez okres jednego tygodnia przebywali pod opieką brata i na jego utrzymaniu. Poza tym, powód przyznał,

że matka małoletnich zwróciła mu kwotę 600,00 złotych tytułem alimentów, które potrącił mu komornik w wyniku prowadzonego postępowania egzekucyjnego za jeden miesiąc i sam przedłożył do akt dowód przelewu. Przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych nie zakwestionowała powyższych okoliczności, ale powód nie ograniczył ani nie zmodyfikował swojego żądania.

Z ostrożności zaznaczyć należy, że żądanie powoda M. T. należałoby oceniać przez pryzmat treści art.140§1 kro, albowiem z podawanych przez niego informacji wynika, że domaga się od przedstawicielki ustawowej małoletnich pozwanych zwrotu kwoty 1.200,00 złotych, która stanowi równowartość świadczeń alimentacyjnych powoda, ustalonych w sprawie III RC.403/15, za okres dwóch miesięcy.

Zgodnie z treścią art.140§1 kro, osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania lub wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić.

Z roszczeniem z art.140 kro może wystąpić każde z rodziców, w tym także ojciec przeciwko matce. W uchwale z dnia 2 maja 1973 r., III CZP 18/74 (Biuletyn SN 1974, nr 6–7, poz. 120), SN uznał, że ten z rodziców, przy którym wychowuje się dziecko, może na podstawie art.140 kro żądać od drugiego z rodziców zwrotu pobranego przez niego zasiłku rodzinnego.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, powód M. T. nie ma jakichkolwiek podstaw do żądania od matki małoletnich M. G. zwrotu pobranych przez nią świadczeń na dzieci, jak również przekazanych przez komornika alimentów. Po pierwsze, matka dzieci oddała powodowi kwotę 600,00 złotych, stanowiącą równowartość świadczeń alimentacyjnych za jeden miesiąc. Po drugie, świadczenie przekazane na rzecz dzieci przez powoda przed jej wyjazdem spożytkowała na zakup dla małoletnich żywności i przygotowania przetworów, jak również zakup opału i opłaty. Świadczenia te zostały więc przekazane na utrzymanie dzieci. Po trzecie, przez jeden tydzień dzieci przebywały u przyrodniego brata oraz na jego utrzymaniu, a zatem powód nie partycypował w tych kosztach. Jeśli zaś, chodzi o zasiłki rodzinne i wychowawcze, które przysługują matce małoletnich na dzieci, to nie zostały one przez nią wydane i będą przeznaczone na potrzeby dzieci w przyszłości. Rodzice małoletnich wspólnie sprawują pieczę nad dziećmi, a wyjazd matki małoletnich miał charakter krótkotrwały i wyłącznie w celach zarobkowych, aby poprawić sytuację finansową rodziny. Żądanie przez powoda zwrotu powyższych świadczeń, zdaniem Sądu, jest wynikiem tylko i wyłącznie sytuacji konfliktowej pomiędzy stronami. Ponadto, art.321 kpc wyraża kardynalną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie (ne eat iudex ultra petita partium), a więc nie może wbrew żądaniu powoda (art.187§1 pkt 1 kpc) zasądzić czegoś jakościowo innego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na postawie art.138 kro, oddalił powództwo w całości, stąd orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Na podstawie art.98§1 kpc w zw. z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz.1800) zasądził od powoda M. T. na rzecz małoletnich pozwanych kwotę 270,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, stąd orzeczono jak w punkcie II wyroku (przy przyjęciu, że wartość przedmiotu sporu wyniosła 1.200,00 złotych).